

Малюнки на піску

Олег Паламарчук

Море вгризалось в берег, аж заходилося піною. Своїми спокусами воно заманювало кожного жителя узбережжя у далекі мандри, щоб зробити його щасливим і водночас нещасним заложником долі морської. На довгих лодіях відправлялися рибалки з попутним вітром у голубу далечінь моря.

А на узбережжі не змовкала сокира суднобудівельника, старого, уже списаного на берег морського вовка, майстра Катрана. Поруч трудилися його підручні.

— Мало риби привозимо... Доведеться йти далеко в море за виловом. І корабель нам потрібен надійніший, щоб не боязко було із вітром змагатися, коли море занепокоїться, — замовили рибалки Катранові нове судно.

Звернувся тоді корабель з проханням розробити проект до ученого, відомого на всю околицю великого дивака. Втім, це був майстер своєї справи, тож до старого Волоса частенько зверталися моряки. Катран разом зі своїми помічниками втілювали креслення вченого у дереві.

Волос сидів самотиною біля берега і щось малював паличкою на мокрому піску. Збоку це виглядало, як забавка п'ятирічної дитини, і аж ніяк не пасувало ученому чоловікові. Але ніхто не наважувався глузувати з нього.

Дивився-дивився Катран та й не стримався:

— Батьку наш Волосе, я розумію, що ви великий чоловік, але навіщо малювати цілий день на піску, якщо на завтра нічний приплив змиє, мов і не було?

— Мені надовго і не потрібний витвір моєї фантазії, — спокійно відповів учений.

— У чому ж тоді смисл ваших старань? — допитувався Катран. — Я ось спорудив гарне вітрило — воно переді мною, милуюся ним, як своїм дітям. А чим ви можете погордитися?

— Хіба це тільки ваш корабель? — старий Волос уважно подивився на майстра. — Чи не моя думка закладена в кожну його дошку? Судно проживе двадцять — тридцять літ — погине. А мисль, ідея моя, промита сотнями припливів, переживе на сотні літ дерев'яний корабель. Тож розсуди сам: чия робота довговічніша?